

Hồi thứ bảy mươi một

Ngô Lập Thân thoả mạ Nhất Chu

Lưu Nhất Chu căm hận Vi Tiểu Bảo chỉ vì gã lừa gạt Phương Di để nàng phải ưng thuận lấy gã làm chồng, còn những câu trêu chọc hắn cũng chẳng để tâm. Sau hắn nghe thấy gã nói: Vụ này rất quan hệ đến đại ca có lấy được vợ hay không, hắn rất dỗi quan tâm, lại giục:

- Người nói mau đi, đừng dài dòng văn tự nữa!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải kiếm chỗ nghỉ một lúc mới có hơi sức mà nói.

Lưu Nhất Chu không sao được đành đi theo gã đến dưới một gốc cây lớn. Hắn thấy Vi Tiểu Bảo ngồi trên một rễ cây, cũng ngồi sóng vai bên gã.

Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Lưu Nhất Chu hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đáng tiếc là lệnh sư muội không có ở đây để sóng vai ngồi với đại ca mà nói chuyện tình tứ yêu đương, có thế y mới khoan khoái trong lòng.

Lưu Nhất Chu thú quá không nhịn được cũng bật cười hỏi:

- Sao ngươi lại biết thế?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ đã nghe y nói vậy. Hôm ấy, y đánh rớt cành thoa, không kể gì đến tính mạng xông vào chỗ ngã ba đường có bọn thị vệ ở Thanh cung canh gác. Tuy y bị trọng thương mà còn giết được ba tên thị vệ, tìm được cành thoa đem về.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ bảo y: Phương cô nương! Cô thật là ngu dại! Cành thoa bạc đáng bao nhiêu tiền? Tại hạ cho cô một ngàn lạng bạc thì đi đánh một lúc

được ba, bốn ngàn càn như vậy. Cô nương tha hồ mà dung, mỗi ngày cài mười chiếc và thay đổi hàng ngày. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều thay đổi cũng thừa dùng. Phương cô nương liền đáp: "Người còn là thằng nhỏ đã hiểu điều chi mà nói? Càn thoa này là của Lưu ca rất thân ái tặng cho ta. Còn người thì có đánh hàng ngàn hàng vạn chiếc thoa vàng, thoa ngọc gì gì đi nữa cũng chẳng thể bì với càn thoa của Lưu lang tặng cho ta, bất luận nó là thoa bạc thoa đồng hay thoa sắt cũng vậy".

Gã ngừng lại rồi hỏi Lưu Nhất Chu

- Lưu đại ca! Phương cô nương nói vậy có phải là hồ đồ không?

Lưu Nhất Chu nghe gã thuyết một hồi sượng quá, há hốc ra mà người không ngậm miệng lại được nữa.

Hắn hỏi:

- Sao?... Sao nửa đêm nàng nói chuyện với tiểu Quận chúa thì lại khác hẳn?

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Có phải nửa đêm Lưu đại ca lần mò tới ngoài cửa sổ phòng ngủ của hai cô để nghe lén không?

Lưu Nhất Chu hơi đỏ mặt lên đáp:

- Không phải nghe lén đâu. Ta đi tiểu tiện vừa tới đó thì nghe thấy hai cô nói chuyện với nhau.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Lưu đại ca! Thế thì đại ca có lỗi rồi. Đi tiểu tiện thiếu gì nơi sao lại đến dưới cửa sổ phòng Phương cô nương mà tiểu ra đó để khai mù trời? Như vậy hai vị cô nương nguyệt thẹn hoa nhường chịu thế nào nổi? Có phải thế là sư ca đã tỏ ra khinh mạn hai cô không?

Lưu Nhất Chu hỏi:

- Phải rồi! Phải rồi! Sau Phương sư muội còn nói gì nữa?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ đói bụng lắm rồi, chẳng còn hơi sức đâu mà nói nữa. Đại ca mau đi mua thứ gì về ăn. Tiểu đệ có no bụng thì mới nói hết được những câu chuyện của Phương cô nương làm cho người ta phải ngứa tai.

Lưu Nhất Chu hỏi:

- Sao lại làm cho người ta ngứa tai? Phương sư muội là người trang nghiêm không nói đùa nói giỡn hoặc lỗ măng khiến cho ai phải mất lòng bao giờ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Y trang nghiêm lắm, chẳng bao giờ nói những câu ngứa tai. Đại ca có biết y bảo: "Lưu sư ca thân ái của ta!" Y còn nói những gì "Lưu lang, con người vừa anh tuấn vừa diễm dứa của ta..." Con mẹ nó! Đại ca nghe không ngứa tai, nhưng tiểu đệ càng nghe càng bức mình. Hừ! Ăn nói kiêu gì mà khiến cho người ta phải buồn nôn?

Lưu Nhất Chu lại càng nức lòng hờn dạ, nhưng miệng nói:

- Không phải đâu! Chả bao giờ Phương sư muội nói thế!

Vi Tiểu Bảo làm bộ dần dỗi đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Tiểu đệ nhớ lắm rồi. Lưu đại ca! Đại ca ngồi chơi, tiểu đệ đi kiếm gì ăn đã, không thể bồi tiếp đại ca được nữa.

Gã nói rồi đứng dậy.

Lưu Nhất Chu đang nghe thích quá, lòng dạ hồi hộp, bủn rủn cả người, khi nào chịu để gã đi? Hắn khẽ ấn vai Vi Tiểu Bảo xuống, ân cần nói:

- Vi huynh đệ! Việc gì mà đi đâu vội? Đây ta có đem theo ít lương khô bánh lạt, huynh đệ hãy ăn cho đỡ đói, nói chuyện xong cùng nhau đến thị trấn trước mặt kia, ta thết huynh đệ một bữa no nên xin lỗi huynh đệ.

Hắn nói rồi mở bọc lấy mấy tấm bánh lạt đưa cho Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo cầm lấy chiếc bánh bẻ một miếng đưa lên miệng nhắm nháp rồi nói:

- Bánh này chay chẳng ra chay, mặn chẳng ra mặn, không thành mùi vị gì hết. Đại ca ăn thử mà coi.

Gã vừa nói vừa đưa tấm bánh khuyết một góc lại cho Lưu Nhất Chu.

Lưu Nhất Chu đáp:

- Cái bánh này khô cứng rồi nên mùi vị không được ngon lành. Đây bất quá là để lót dạ một chút rồi sẽ tính.

Hắn nói xong cũng bẻ một miếng ăn.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Còn mấy tấm kia không hiểu ra sao?

Gã vừa nói vừa nhắc lên nhắc xuống mấy tấm bánh lạt như để lựa chọn.

Vi Tiểu Bảo lục đồng bánh một lúc rồi nói:

- Con mẹ nó! Lại mót đi tiểu rồi. Tiểu tiện xong trở lại ăn nữa.

Gã chạy đến một gốc cây lớn, quay lại vạch quần ra đi tiểu.

Lưu Nhất Chu nhìn người không chớp mắt. Hắn sợ gã co giò đồng tuốt một cách đột ngột.

Vi Tiểu Bảo đi tiểu xong trở lại ngồi bên Lưu Nhất Chu. Gã lựa một tấm bánh lật bề ra ăn.

Lưu Nhất Chu hết sức rượt theo Tiểu Bảo quá nửa ngày, bụng đói meo. Hắn cũng cầm một tấm bánh lên ăn. Hắn vừa ăn vừa hỏi:

- Chẳng lẽ Phương sư muội nói với tiểu Quận chúa như vậy là có ý trêu gan ta?

Vi Tiểu Bảo hững hờ đáp:

- Tiểu đệ có phải là con giun trong ruột lệnh sư muội đâu mà biết được trong lòng y nghĩ gì? Lưu đại ca là một vị sư ca thân ái của y sao không hiểu lại đi hỏi tiểu đệ?

Lưu Nhất Chu ra chiều hối hận nói:

- Hay lắm! Vừa rồi tại hạ có điều lỗ mãng, đắc tội với Vi huynh đệ, xin huynh đệ lượng thứ cho, đừng có để tâm.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lưu đại ca đã nói vậy thì tiểu đệ cũng xin thành thực cho đại ca hay: Lệnh sư muội cực kỳ xinh đẹp, nếu tiểu đệ không làm thái giám cũng phải say mê và muốn lấy y làm vợ. Có điều tiểu đệ mà không lấy Phương cô nương, e rằng cũng không đến lượt đại ca đâu.

Lưu Nhất Chu nóng nảy hỏi:

- Tại sao vậy? Tại sao vậy?

Vi Tiểu Bảo thủng thẳng đáp:

- Đại ca đừng nóng nảy, hãy ăn tấm bánh nữa rồi tiểu đệ thông thả nói cho nghe.

Lưu Nhất Chu tức mình nói:

- Con mẹ nó! Người ăn nói úp mở làm cho ta phải điên ruột...

Hắn nói tới đây người bỗng lão đảo.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao? Đại ca khó ở chăng? E rằng bánh này không được sạch sẽ.

Lưu Nhất Chu hỏi lại:

- Sao?

Hắn đứng lên nhưng hai chân nhũn ra, té nhào xuống đất.

Vì Tiểu Bảo nổi lên tròng cười khanh khách, gã đá vào đít Lưu Nhất Chu hỏi:

- Trong bánh của ngươi sao lại có thuốc mê? Thế này thì thật là kỳ!

Lưu Nhất Chu miệng ú ớ mấy tiếng rồi không biết gì nữa! Vì Tiểu Bảo đá một cước, hắn cũng không nhúc nhích.

Gã liền cởi dây lưng cột hai chân lên, hai tay trói giật ^^.

Vì Tiểu Bảo thấy bên gốc cây có một tảng đá. Gã cố sức bẩy lên thì lộ ra một huyết động ở dưới toàn loạn thạch. Gã liền khuân từng hòn một bỏ ra ngoài, móc thành cái hố sâu bốn thước.

Gã cười nói:

- Bữa nay lão gia phải chôn sống ngươi.

Gã kéo Lưu Nhất Chu lại để hắn đứng xuống hố, rồi khuân đất đá đổ xuống chung quanh chôn thật chặt lấp hết cánh tay, chỉ để chìa lên cái đầu và hai vai.

Vì Tiểu Bảo rất lấy làm đắc ý chạy đến bên lạch nước, cởi áo trường bào đúng cho ướt rồi đem lên vắt nước vào đầu Lưu Nhất Chu.

Lưu Nhất Chu được nước lạnh tưới vào đầm đìa. Hắn bị kích thích dần dần hồi tỉnh.

Lưu Nhất Chu thấy Vì Tiểu Bảo ôm gối ngồi trên vừa cười hì hì vừa ngó hắn. Bây giờ hắn mới hiểu, lại đây dựa mấy cái mà vẫn không nhúc nhích.

Hắn liền dịu giọng nói:

- Hảo huynh đệ! Không nên đùa như vậy!

Vì Tiểu Bảo cất tiếng thóa mạ:

- Quân chó đẻ! Lão gia mang sứ mạng trọng đại bên mình, ai thèm đùa cợt với quân chó đẻ thối tha?

Gã vừa nói vừa vung cước đá vào mặt Lưu Nhất Chu. Máu tươi chảy ra đầm đìa.

Gã lại nhieéc móc:

- Phương cô nương là vợ lão gia. Thứ người mà tướng xứng đáng với nàng ư? Quân khốn kiếp làm cho lão gia đau đớn. Bây giờ lão gia cắt hai tai người trước rồi sẽ cắt mũi và xẻo từng miếng thịt của người.

Gã nói rồi rút dao truy thủ ra, cúi xuống quét mũi dao vào mặt hán hai cái.

Lưu Nhất Chu hôn vía lên mây, la hoảng:

- Vi... Vi huynh đệ! Vi hương chủ!... Xin hương chủ nghĩ đến tình Mộc vương phủ mà giờ cao đánh khẽ...

Vi Tiểu Bảo quát lên:

- Ta hết sức cứu thoát người ra khỏi Hoàng cung, mà người lại lấy thù trả ơn toan hạ sát ta. Hừ hừ! Với cái bản lãnh hèn kém của người mà định vuốt râu hùm ư? Người bảo lão gia nể mặt Mộc vương phủ mà buông tha người. Vậy vừa rồi lúc người bắt ta sao không nể mặt Thiên Địa Hội?

Lưu Nhất Chu đáp:

- Tại hạ thật là có lỗi! Trăm điều không phải, xin hương chủ dung thứ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta muốn băm vằm ba trăm sáu chục nhát dao vào đầu người mới hả được mối căm hận trong lòng.

Gã kéo búi tóc Lưu Nhất Chu lên cầm dao cắt.

Lưỡi dao truy thủ của gã sắc bén phi thường. Xoẹt một tiếng! Búi tóc của Lưu Nhất Chu đứt liền.

Vi Tiểu Bảo lại khoa dao trên đầu Lưu Nhất Chu. Chỉ trong khoảnh khắc, mai tóc hán rớt xuống la tả. Đầu Lưu Nhất Chu biến thành trọc lóc.

Vi Tiểu Bảo lại thóa mạ:

- Thằng trọc chết đâm, chết chém này! Lão gia hể thấy sư sãi là lại bực mình. Ta phải giết người đi mới được.

Lưu Nhất Chu làm bộ tươi cười nói:

- Vi hương chủ! Tại hạ không phải là sư sãi.

Vi Tiểu Bảo lại mắng:

- Con mẹ nó! Người không phải là sư sãi, sao lại cạo đầu đến lừa gạt lão gia?

Lưu Nhất Chu mắng thăm:

- Hiển nhiên người cạo trọc đầu ta, sao còn trách ta?

Nhưng hần nghĩ tới tính mạng mình hiện ở trong tay Vi Tiểu Bảo, nên không dám cãi, đành cười nói:

- Trăm ngàn tội lỗi đều ở nơi tiểu nhân. Vi hương chủ là đại nhân đại lượng, xin đừng để vào lòng.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Được rồi! Vậy ta hỏi người: Phương cô nương là vợ ai?

Lưu Nhất Chu áp ứng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng quát:

- Còn cái đó cái gì nữa? Nói mau đi!

Gã giơ cao trủy thủ lên vung qua vung lại trước mặt Lưu Nhất Chu.

Lưu Nhất Chu lăm bắm:

- Hảo hán phải biết lựa chiều. Thằng tiểu quỷ này là một tên thái giám. Ta để gã nói cho sướng miệng, không thì gã tức mình cung đao hót mũi hót tai mình là hồng bét.

Hần nghĩ vậy vội đáp:

- Y... Dĩ nhiên y là phu nhân... của Vi hương chủ.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả và hỏi lại:

- Nàng... nàng là vợ ai? Người nói lại cho rõ. Lão gia không thể nghe người ăn nói hàm hồ được.

Lưu Nhất Chu nhắc lại:

- Phương Di, Phương sư muội là phu nhân của Vi hương chủ!

Vi Tiểu Bảo lại cười hỏi:

- Chúng ta phải nói cho rõ ràng. Người có phải là bạn ta không?

Lưu Nhất Chu nghe giọng lưởi Vi Tiểu Bảo có vẻ xoay chiều thì trong bụng mừng thầm vội đáp:

- Nguyên tiểu nhân không dám với lên cao, nhưng Vi hương chủ đã coi tại hạ là bằng hữu. Đó là một điều... tại hạ chỉ sợ cầu không được.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ta coi người là bằng hữu. Nhân vật giang hồ phải biết trọng nghĩa khí, không thể đùa cợt với vợ bạn. Từ nay trở đi đối với hiền thê của ta mà người còn thả lời ong bướm, tán ma tán mánh thì sao? Người hãy phát thệ đi!

Lưu Nhất Chu nghĩ mình mắc bẫy đối phương, trong lòng ngấm ngấm đau khổ mà chỉ than thầm.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Người không nói ta cũng không cần. Ta đã biết người thập thò có lòng bẫy bả chỉ muốn trêu chọc vợ ta!

Lưu Nhất Chu lại thấy gã múa đao truy thủ trước mắt. Hấn sợ quá vội đáp:

- Không có đâu! Không có đâu! Tại hạ quyết không dám có lòng đen tối với phu nhân của hương chủ!

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Từ nay nếu người còn liếc mắt ngó Phương cô nương hay nói câu gì thì sao?

Lưu Nhất Chu ấp úng đáp:

- Nếu tại hạ như vậy... thì trời tru đất diệt.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Như thế thì người phải là loài rùa đẻ tiện.

Lưu Nhất Chu nhăn mặt đáp:

- Đúng đúng!

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đúng đúng cái gì?

Lưu Nhất Chu đáp:

- Từ nay nếu tại hạ còn liếc mắt một cái hoặc nói một câu với Phương sư muội thì nguyện làm... con rùa đẻ tiện.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Đã thế ta dung tha cho người, nhưng trước khi tha ta phải tưới nước tiểu vào đầu người.

Gã nói rồi làm bộ vạch quần.

Đột nhiên trong rừng cây có thanh âm thiếu nữ quát:

- Người... người đừng khinh người thái quá!

Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm ngoảnh đầu nhìn lại thấy ba người từ trong rừng cây đi ra. Người đi đầu là Phương Di, Mộc Kiếm Bình và Từ Thiên Xuyên theo sau.

Cách đó một lát lại hai người nữa đi ra. Chính là Ngô Lập Thân và Ngao Bru.

Năm người này ẩn trong rừng đã lâu, nghe rõ hết cuộc đối thoại giữa Vi Tiểu Bảo và Lưu Nhất Chu. Bây giờ Phương Di thấy Vi Tiểu Bảo muốn đi tiểu vào đầu đối phương kết thành mối thù không cởi mở được, nàng không nhịn nổi phải quát lên cản lại.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Té ra các vị đến đây từ sớm. Ta nể mặt Ngô lão gia tử miễn cho người khỏi phải tội đi tiểu lên đầu.

Từ Thiên Xuyên vội chạy đến móc đất đá ở quanh mình Lưu Nhất Chu rồi ôm hăn kéo ra.

Lưu Nhất Chu then quá cúi gằm xuống không dám ngừng đầu lên nhìn mọi người.

Ngô Lập Thân nói:

- Lưu hiền đệ! Vi hương chủ đã cứu mạng cho chúng ta. Thế mà người lại lấy thù trả ơn, ý lớn hiếp nhỏ, đã đánh mắng y còn vịn tay y là nghĩa làm sao? Sư phụ người mà biết vụ này người sẽ trình bày thế nào?

Lão vừa mắng vừa lắc đầu ra chiều tức tối, lão nói tiếp:

- Chúng ta đã qua lại giang hồ phải biết hai chữ nghĩa khí. Sao người còn muốn tranh hơi, sinh dạ ghen tuông, toan động võ với bạn hữu? Những kẻ quên ơn phụ nghĩa thật không bằng giống chó, lợn.

Lão nói xong nhổ nước miếng đánh "toẹt" một cái rồi hỏi tiếp:

- Người vịn tay Vi hương chủ, chí mũi dao vào cổ họng y. Nếu lỡ tay làm chết người thì người tính sao?

Lưu Nhất Chu tức quá hậm hực đáp:

- Đánh chết người đến đền mạng là cùng. Tiểu đệ có giết gã thì sinh mạng này cũng không kể nữa.

Ngô Lập Thân tức giận hỏi:

- Cha chả! Người nói dễ dàng quá vậy! Phải chăng người coi mình cũng là anh hùng hảo hán? Cái mạng của người mà đòi thường mạng một trong mười vị đại hương chủ ở Thiên Địa Hội được ư? Hơn nữa cái mạng nhỏ xiu của người không được Vi hương chủ cứu sống thì nay còn đâu? Người chẳng lo đền đáp lại đại ơn dám động thủ cùng Vi hương chủ thì thật là một đứa vô nghĩa.

Lúc này Lưu Nhất Chu bị Vi Tiểu Bảo bức bách mà phải thề bồi là hấn lo mạng sống đang ở trong tay người. Bây giờ hấn được tự do lại nghĩ tới những câu thề thốt lọt vào tai Phương Di là một điều nhục nhã, cơ hồ không chịu nổi. Ngô Lập Thân tuy là sư thúc hấn nhưng lão lải nhải giáo huấn hấn hoài, hấn thẹn quá hoá giận, giờ thối ngang ngược hung hăng nói:

- Ngô sư thúc! Sự việc đã xảy ra rồi, người ta chưa làm tổn thương đến một sợi lông của gã họ Vi! Bây giờ lão nhân gia bảo làm thế nào thì làm thế chứ còn sao nữa?

Ngô Lập Thân nhảy bổ lên vỗ tay vào mặt Lưu Nhất Chu quát mắng:

- Quân khốn kiếp kia! Mi đối với sư thúc mà không giữ bề bệ kẻ trên người dưới. Phải chăng mi muốn động thủ với ta?

Lưu Nhất Chu nhúng nhằng đáp:

- Tiểu diệt không nói thế mà cũng không phải là đối thủ của sư thúc.

Ngô Lập Thân hỏi vặn:

- Giả tử bản lãnh của mi mà thắng được ta thì mi dám động thủ với ta lắm chứ gì? Lúc còn ở Thanh cung mi tham sống sợ chết, vừa lúc người ta muốn hạ sát, đã vội lớn tiếng năn nỉ xin tha rồi xưng tên họ ra. Ta nghĩ tới thể diện của Liễu sư ca nên dấu nhẹm vụ này không nhắc tới. Mi không phải là đệ tử ta thì phước nhà người lớn đó.

Lão nói câu này tỏ cho Lưu Nhất Chu biết nếu hấn mà là đệ tử của lão thì lão đã chém hấn một đao cho xong đời từ sớm rồi.

Lưu Nhất Chu nghe Ngô Lập Thân nói huých toẹt chỗ khiếm nhược của hấn là van lạy xin tha mạng ở Thanh cung khiến hấn vừa hổ thẹn vừa tức giận, sắc mặt lợt lạt, cúi gằm đầu xuống không nói gì nữa.

Vi Tiểu Bảo thấy mình đã chiếm được thượng phong về đủ mọi phương diện liền cười nói:

- Thôi thôi! Ngô lão gia tử! Bất quá Lưu đại ca đùa giỡn với tại hạ chứ không phải chuyện thật. Tại hạ yêu cầu Ngô lão gia vì tình mà bỏ việc đã qua và xin đừng đem chuyện này kể lại với Liễu lão gia tử nữa. Tại hạ rất cảm ơn.

Ngô Lập Thân đáp:

- Vi hương chủ đã muốn vậy dĩ nhiên lão phu phải y lời.

Lão quay lại nhìn Lưu Nhất Chu nói:

- Mi coi đó mà coi. Vi hương chủ là một nhân vật làm nên việc lớn, độ lượng y cũng khoan hồng là thế!

Vi Tiểu Bảo nhìn Phương Di và Mộc Kiếm Bình, cười hỏi:

- Tại sao hai cô cũng tới đây?

Phương Di đáp:

- Người lại đây! Ta có câu này muốn nói:

Vi Tiểu Bảo cười khì khì tiến gần lại.

Lưu Nhất Chu thấy ở trước mặt mọi người mà Phương Di tỏ ra thân thiết với Vi Tiểu Bảo như vậy, gã nắm chặt đốc đao, không nhìn được, lại muốn xông tới liều mạng.

Bỗng nghe "bốp" một tiếng vang lên. Vi Tiểu Bảo bị một phát bạt tai nẩy dom đóm mắt.

Gã giật mình kinh hãi, nhảy lui ra mấy bước, tay bưng mặt, tức giận hỏi:

- Sao người... lại đánh người ta?

Phương Di mày liễu dựng ngược, đỏ mặt lên hỏi lại:

- Người cho ta là hạng người thế nào? Người đã nói những gì với Lưu sư ca? Người nói xấu ta ở sau lưng đến thế ư?

Vi Tiểu Bảo áp ứng:

- Ta... ta có nói gì đâu?... Ta không nói xấu người...

Phương Di chẹn họng:

- Người còn muốn cãi nữa ư? Người nói câu gì ta đã nghe rõ hết rồi. Các người... cả hai người đều chẳng phải là hảo nhân.

Nàng vừa tức vừa nóng nẩy, bất giác hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Từ Thiên Xuyên bụng bảo dạ:

- Đây là chuyện đàn bà con nít gây lộn, chứ không phải việc to lớn. Ta không nên vì vụ này mà làm thương tổn hoà khí giữa Thiên Địa Hội và Mộc vương phủ.

Lão liên cười ha hả nói:

- Cả Vi hương chủ lẫn Lưu sư huynh nên chịu thua đi thôi. Từ lão đầu đối lăm rồi. Chúng ta chấm dứt chuyện nhỏ mọn đó để đi tìm phạm điểm ăn một bữa no cho thoả thích.

Đột nhiên luồng gió từ phía tây bắc thổi qua, đem theo một trận mưa những hạt lớn bằng hạt đậu từ trên không tưới xuống.

Từ Thiên Xuyên ngừng đầu trông chiều trời nói:

- Thời tiết tháng mười mà tự nhiên trời đổ mưa rào, thật là quái sự.

Lão thấy từng đám mây đen nghịt ùn ùn từ phương tây bắc kéo đến liền nói tiếp:

- E rằng trận mưa này lớn đây. Chúng ta cần tìm nơi trú ẩn.

Bảy người liền theo đường lớn đi về hướng tây.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình thương thế chưa lành không chạy nhanh được.

Trận mưa mỗi lúc một to mà bọn Từ Thiên Xuyên không dám thi triển khinh công để chạy nhanh vì còn phải chờ hai cô.

Dọc đường không có một căn nhà nào, dù là lều chứa rơm, hay quán nghỉ mát. Chỉ trong khoảnh khắc đoàn người toàn thân ướt đầm.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta cứ thủng thỉnh mà đi. Chạy nhanh cũng rữ như gà mà đi thong thả cũng ướt như chuột, chứ chẳng khác gì nhau thì tội gì chạy lẹ cho mệt sức?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>